

Adolf B. zůstal vlastníkem silostroje; podle § 1 aut. zákona ručí vlastník silostroje vůbec jen, je-li zároveň podnikatelem provozu a jen tato vlastnost jest rozhodná. Z řečeného ustanovení automobilového zákona, jenž proti všeob. obč. zákonu zřejmě má přísnější předpisy o ručení, však plyne, že okolnost, že u politické správy byl ohlášen jako vlastník silostroje Adolf B., první žalovaný, nemůže ho o sobě činiti zodpovědným podle předpisů všeob. občanského zákoníka, jmenovitě podle § 1311, nehledíc k tomu, že bezpečnostnímu předpisu § 15 min. nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., jenž má jen za účel, by bylo zabráněno používání nevyzkoušených a neschválených silostrojů, bylo zcela ohlášením silostroje vyhověno a úraz nebyl způsoben ani tím, že bylo použito nevyzkoušeného, nebo neschváleného silostroje. Okolnost, že František Sch., druhý žalovaný, neměl koncesi k osobní dopravě, činí ho sice odpovědným živnostenskému úřadu, nikoli však prvního žalovaného Adolfa B-a, jenž osobní dopravu se silostrojem, jak zjištěno, vůbec neprovozuje a neprovozoval, proti žalobci. V tomto směru odkazuje se žalobce na správné důvody napadeného rozsudku. Že byl žalobce o tom, kdo silostroj provozuje, první žalovaným uveden v omyl a že jen následkem tohoto omylu najal Františka Sch-a k jízdě, nebylo tvrzeno a žalobce ani neopírá žalobu o skutkové okolnosti, jež by bylo posouditi podle §§ 874, 876 obč. zák. Ustanovení § 1313 a) obč. zák. přičleněné třetí dílčí novelou, upravuje, jak úřední vysvětlivky k § 159 třetí dílčí novely výslovně zdůrazňují, jen ručení pro obor práva smluvního, smluvní straně za vadné plnění, nikoli však ručení ex delicto, ani ze zavinění náměstka, jehož si smluvní strana zřídila, by se sprostila závazku. Dovolatelovy vývody a závěry, opírající se o ustanovení § 1313 a) obč. zák., jsou proto zásadně pochybené, ano nejde v souzené věci o ručení pro porušení smluvního závazku, nýbrž o ručení ex delicto.

Avšak ani předpisy §§ 1301 a 1315 obč. zák. tu nepřicházejí v úvahu. Ustanovení § 1301 obč. zák. předpokládá, že bezprávně způsobená škoda byla přímo nebo nepřímo způsobena několika osobami, předpokládá tedy vlastní zavinění při způsobení škody. Takové zavinění nebylo ani tvrzeno, neboť i pod toto ustanovení snaží se dovolatel podřaditi jen okolnost, že první žalovaný Adolf B. dovolil, by František Sch. na jeho koncesi provozoval osobní dopravu. Že posléze žalobní nárok není odůvodněn ani § 1315 obč. zák., plyne ze skutkového zjištění nižších soudů, podle něhož se první žalovaný na provozování osobní dopravy Františkem Sch-em nikterak nezúčastnil, že zejména nepoužil Františka Sch-a jako pomocníka. Vždyť § 1315 obč. zák. upravuje ručení principála za nezdatného pomocníka, jedná tedy o ručení toho, kdo používá nezdatné osoby k obstarávání svých vlastních věcí.

Čís. 10646.

Proti usnesení, jímž byl zamítnut návrh manžela na vyzvání druhého manžela k návratu do společné domácnosti (čl. I. písm. a) nařízení ze dne 27. června 1919, čís. 362 sb. z. a n.), jest rekurs přípustný.

(Rozh. ze dne 27. března 1931, R I 106/31).

Soud první stolice zamítl návrh manžela, by byla manželka vyzvána k návratu do společné domácnosti. Rekurs proti tomuto usnesení s o u d první stolice odmítl. Rekursní soud vyhověl rekursu do odmítacího usnesení prvního soudu, zrušil je a vrátil věc prvnímu soudu, by zařídil o rekursu, čeho podle zákona třeba, nehledě k uplatněnému odmítacímu důvodu. D ů v o d y : Článek I. písm. a) nařízení vlády republiky Československé ze dne 27. června 1919 čís. 362 sb. z. a n. jedná výslovně jen o usnesení, kterým se druhému manželi ukládá, by se do šesti měsíců vrátil do manželského společenství se žádajícím manželem, a připomíná, že by jinak byl oprávněn z tohoto důvodu žalovati o rozluku, a stanoví v dalším odstavci (4), že proti usnesení není stížnosti. Toto výjimečné ustanovení nelze rozšiřovati na usnesení, kterým se návrh zamítá. Proto odporuje napadené usnesení odmítající rekurs proti usnesení zamítajícímu návrh na vyzvání druhého manžela k návratu do manželského společenství zákonu, a bylo se usnésti jak se stalo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu,

n e b o ť

jeho vývody nebylo nijak vyvráceno správné odůvodnění napadeného usnesení, jež vyhovuje stavu věci i zákonu.

Čís. 10647.

Příslušenství ve smyslu §§ 294 a 297 obč. zák.

Nezáleží na tom, zda stroje podle vlastnickovy vůle mají či nemají býti pokládány za příslušenství hlavní věci, nýbrž rozhoduje jen, by vedlejší věc, má-li býti pokládána za příslušenství hlavní věci, byla s ní spojena trvale, při čemž nezáleží na způsobu spojení; stačí, by se jí při hlavní věci stále upotřebovalo a by šlo o takové věci vedlejší, bez nichž hlavní věci nelze upotřebiti nebo o nichž zákon nebo vlastník určil, by se jich trvale upotřebilo pro hlavní věc.

(Rozh. ze dne 27. března 1931, R I 152/31.)

Návrhu dlužníka, by byla zrušena exekuce na stroj na hoblování a na stroj na broušení, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y :

Povinný navrhl podle § 39 první odstavec čís. 2 ex. ř. zrušení exekuce na stroj na hoblování a na stroj na broušení pil proto, že jde o příslušenství jeho pily, tedy nemovitosti, jež podle velícího předpisu § 252 ex. ř. smí do exekuce býti vzato jen s touto nemovitostí. Rozhoduje tedy jen, zda jde o příslušenství ve smyslu §§ 294 a 297 obč. zák.